

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„JA SAM KRUH ŽIVOTA”

– IVAN 6:26-37 – 8 OŽUJKA –

Ključni tekst: „Isus im reče: Ja sam Kruh života.”

NAKON što je sudjelovalo u čudesno osiguranoj večeri, mnoštvo je, očito prema svojoj navici, leglo u polja umotavši se u svoje gornje haljine. Dapače, to je i danas prevladavajući običaj u Palestini kod siromašnijih ljudi kada su na putovanju. Ujutro su tražili svog dobročinitelja, očito očekujući da će naći Isusa u istoj blizini, a nedvojbeno očekujući i da će im se on čudesno pobrinuti za doručak. Ali ne pronašavši njega niti čamac kojim su učenici došli, krenuli su dalje prema Jeruzalemu, ali i dalje u potrazi za čuvenim Mesijom. Kad su konačno naišli na Gospodina i njegovo društvo, ispričali su o svojoj potrazi – a naša današnja lekcija počinje s Gospodinovim odgovorom, Ne tražite me zbog čuda, već zbog zadovoljavajuće i besplatne večere koju ste dobili. Ovdje uočavamo Gospodinovu mudrost u tome da stvari ne pritiskamo previše ozbiljno. Nije održao nikakvu propovijed kad je izveo čudo, ali je dopustio da ima svoj učinak; ali sada, umjesto da učini još jedno čudo, održao je propovijed, koristeći svoje čudo kao tekst.

Njegov prijekor nije bio grub, iako je bio prilično oštar: Ne težite za hranom koja propada, nego za onom koja će dati vječni život. Ovo je vrsta koju vam je Sin čovječji spreman dati, jer je njega Otac, sam Bog, zapečatio, naznačio, označio kao svoj određeni kanal za blagoslov. Pouka sadržana u ovim riječima je očita i primjenjiva je i danas kao i onda. Nevolja sa cijelim svijetom je u tome što oni imaju ili zemaljske ciljeve ili ih uopće nemaju, a od ova dva stanja ovaj drugi je gori. To su ljudi s ciljevima, sa svrhom u životu koji postižu nešto u sebi i za druge. To su svjetovni mudraci, koji čine da dvije vlati trave rastu tamo gdje je prije rasla jedna, koji grade tvornice i rade i vode velika poduzeća, i kojima civilizacija u velikoj mjeri duguje toliko. Imaju ambiciju da budu bogati ili mudri ili slavni, a te ih ambicije potiču na djela.

Ali, jao! velika većina čovječanstva je u mnogo gorem slučaju, jer bez ambicije oni samo jedu da bi živjeli i žive da bi jeli – samo životinje više inteligencije. Oni rade za meso koje propada – to je njihova namjera, njihov cilj, a ponekad uključuje i čašu opojnog pića, koja im krade sve što imaju od razuma. Naš Gospodin želio je da njegovi slušatelji, uključujući sve njegove sljedbenike kroz doba, zapažaju ovu poruku s njegovih usana: da iako je meso koje propada neophodno u sadašnjim uvjetima, oni koji su njegovi sljedbenici zapamtiti će da njihov nebeski Otac zna da im je potrebno od ovoga i neće dopustiti da dođu u ozbiljnu oskudicu. I stoga budući da nisu tjeskobno brinuli za kruh koji propada, mogli bi usmjeriti svoju svu pozornost ne na zemaljske, nego na nebeske ambicije – najplemenitije, najveće od svih kojima

mogu težiti, jer takva blagoslovljena djeca dolaze unutar raspona božanskog blagoslova vječnog života. Meso, hrana koja bi u njima razvila takvu ambiciju i dovela do njenog zadovoljstva, bila bi doista hrana i vrijedna svakog napora da se do nje dođe.

ŠTA DA NAPRAVIMO?

Diskurs je imao svoj učinak; ljudi su shvatili da su vodili razmjerno besciljne živote, ili da su njihovi ciljevi bili zemaljski i stoga će nestati s njihovim umiranjem, i pitali su Gospodina koju vrstu posla ili rada je mislio da bi trebali obaviti kako bi osigurali hranu koja će donijeti božansku milost i da zadobiju vječni život. Što misliš pod djelima koja bi ugodila Bogu? To je upravo točka do koje ih je Isus htio dovesti i na koju je želio odgovoriti. Odgovorio je da posao koji oni moraju odmah obaviti jest iskazivanje vjere u njega kao u Poslanog od Boga – Mesiju. Ali oni su odgovorili: Koji razlog imamo da te smatramo Mesijom? Daj nam neki nepobitan znak koji će dokazati da si ti Mesija i mi ćemo vjerovati. To što si nas sinoć pet tisuća nahranio s pet kruhova i dvije ribice ne dokazuje tvoje mesijanstvo. Mesija treba biti kao Mojsije, samo veći od Mojsija, a čudo koje si učinio nije tako veliko kao neka koja je Mojsije učinio. Pripremio si pet tisuća jedan obrok i imao si kruhove i ribe za početak, ali Mojsije je godinama hranio naše očeve u pustinji bez kruha kao početak. Mana koju je dao sišla je s neba; kao što je zapisano: „Dao im je kruh s neba da jedu.” Bili su dobri rezonatori u nekim aspektima – nisu se namjeravali prelako obratiti, željeli su biti temeljito uvjereni prije nego što povjeruju da je Isus Mesija; čuli su za druge koje su prevarili lažni Mesije; namjeravali su se čvrsto držati biblijskog zapisa i vidjeti da onaj koga bi prihvatili kao Mesiju mora biti veći od Mojsija, sposoban hraniti njih i sve ljude svaki dan – i kruhom boljim od onoga koji je Mojsije dao u pustinji.

Tada je bio red na Isusa da objasni svoje učenje i da pokaže da usporedba između njega i Mojsija nije bila u tome tko će dati finiju vrstu zemaljske hrane i više od nje, već da će on dati nebesku hranu, duhovnu hranu, koja bi im osigurala nebeski život. Stoga je prije svega skrenuo pozornost na njihovu pogrešku u mišljenju da je davanje mane Mojsijevo djelo, rekavši jasno: Nije Mojsije dao kruh s neba, nego moj Otac; nemojte to pripisivati krivom izvoru. Mojsije je doista bio počašćeni sluga Gospodnji kao Zakonodavac Izraela, ali nije dao ni poslao manu. Moj Otac koji je poslao tu manu u pustinju sada je poslao drugu vrstu kruha, drugu vrstu hrane, drugu vrstu mane s neba – ne doslovno, već simbolično. Kruh koji Bog sada namjerava poslati svom

narodu također silazi s neba i namijenjen je da bude Kruh života za cijeli svijet – ne samo iz dana u dan nekoliko godina, nego za život vječni.

„DAJ NAM VIŠE OVOG KRUHA”

Pouke su sjedale u njihova srca, kao što znamo po njihovom odgovoru: „Gospodine, daj nam zauvijek ovaj Kruh.” Primjećujemo sličnost izraza ovdje s izrazom koji je upotrijebila Samarijanka kojoj je Gospodin spomenuo dar života pod slikom vode života – „Zauvijek mi daj ovu vodu.” Odgovori u oba slučaja pokazuju nam čežnje tadašnjih ljudi, i Židova i Samarijanaca, za nečim što je superiornije od onoga što su imali. Kao što je pjesnik izjavio: „U ljudskom umu postoje čežnje beskrajne” – čežnje za vječnim životom. Od davnih vremena povijest nam govori o tome kako su ljudi u svim podnebljima tražili izvore zdravlja i zdravu hranu kako bi tako mogli imati duži nastavak sadašnjeg života i, ako je moguće, potpuno poništiti smrt. Svi shvaćaju da to još nije postignuto, a rat još traje. Na snazi takvih čežnji duše za nastavkom života uspjevaju patentirani lijekovi. Drago nam je što u ljudskom umu postoji tolika čežnja za ovjekovječenjem života; ono postaje, kao u ovom slučaju i u slučaju Samarijanke, osnova za daljnje istraživanje za vječni život koji je Gospodin ponudio.

Naš Gospodin je odgovorio: „Ja sam Kruh života: tko dolazi k meni, neće ogladnjeti, i tko vjeruje u mene, neće ožednjeti nikada.” Ponovno bi riječi našeg Gospodina nedvojbeno bile izvan dubine razumijevanja ljudi. Možemo zamisliti njihovo zaprepaštenje, a kako bi nam pomogli u suosjećanju s njima, trebali bismo se sjetiti da oni nisu bili začeti od Duha, jer Pedesetnica još nije došla, „Duh Sveti još nije bio dan jer Isus još nije bio proslavljen.” (Ivan 7:39.) Doista, nalazimo da je ovo pitanje vrlo nejasno kod mnogih današnjih Gospodinovih ljudi, i malo ih je koji ga shvaćaju s bilo kakvom jasnoćom osim Duhom začetog. Učinimo stvar što je moguće jasnijom nastavljujući istraživanje konteksta. Tu Isus objašnjava da je on sam sišao s neba – ne samo kao mana s oblaka, nego sa samog neba, ostavivši po strani slavu koju je imao kod Oca prije nego što svijet postade, ponizivši se na razmjenu svoje prethodne duhovne prirode za zemaljsku prirodu u kojoj im se tada obraćao – čovjek Krist Isus. Ali nisu ga mogli pojesti dok je bio živ, niti su mogli razumjeti što je mislio kada je rekao: „Moje je tijelo doista meso i moja krv je doista piće,” i razmišljali su: Hoće li nam ovaj čovjek dati svoje tijelo za jelo? Je li to ono što on misli? Lekcija je za njih bila preduboka; ali, hvala Bogu, ne preduboka za nas. Kako su tada neki od učenika ostavili Isusa i nisu više išli s njim govoreći: „Teška je ovo riječ, tko je može primiti?” tako i danas postoje neki koji ne mogu primiti ovo učenje, koje je temeljno

učenje Kristova evanđelja. Tko ne može primiti ovu lekciju, ne može primiti ni druge lekcije koje su na njoj izgrađene. Naš Gospodin dalje je objasnio: „Svoje ću tijelo dati za život svijeta.” On još nije dao svoje tijelo, iako je bio u procesu davanja; izvlačio je njegovu vitalnost, njegovu snagu u službi njima, ali bi dovršio djelo svoje žrtve predajući sve svoje u smrti – čak i smrti na križu. I to je kasnije učinio.

„JEDEMO NJEGOVO MESO”

Mi ne jedemo Isusovo tijelo doslovno – jedemo ga vjerom; to jest, vjerom sebi prisvajamo zasluge, djelotvornost koja je bila u njegovom tijelu i koju je predao u smrt u našu korist. Ali zašto je to bilo, i što je predao, i kako možemo sudjelovati u tome? Odgovaramo da je Adam kao glava rase izgubio svoj život zbog neposluha i stoga, umjesto da bude u stanju širiti rasu savršenih bića u skladu s Bogom i privilegiranih imati vječni život, njegovo je potomstvo bilo poput njega, umirući, nedostojni vječnog života. U Božjoj pripremi bila je nužna otkupiteljska žrtva – netko mora zauzeti Adamovo mjesto, pretrpjeti smrt za njega kako bi ga oslobodio i opravdao njegovu rasu od izvorne kazne. Nije se moglo pronaći ljudsko biće koje je bilo savršeno i koje bi moglo dati Pravdi otkupninu za svog brata – jer svi su bili grešnici, lišeni slave, savršenstva, koje Bog prepoznaje kao neophodno za vječni život. Da bi ispunio te zahtjeve, Bog je sklopio dogovor sa svojim Sinom po kojem je ovaj slobodno, radosno, zbog radosti koja je bila pred njim, umro, Pravednik za nepravedne, da bi nas mogao dovesti Bogu. (1. Petr. 3:18.) Dakle, tijelo našeg Gospodina ili ljudska priroda bila je ta koja je dana za Adama i njegovu rasu, i stoga dana za život svijeta, kako bi svijet čovječanstva mogao biti oporavljen ispod osude na smrt. Tako je Isus, Božjom milošću, okusio smrt za svakog čovjeka i svi smo mi otkupljeni, ne raspadljivim stvarima kao što su srebro i zlato, već dragocjenom krvlju [životom] Krista, kao janjeta bez mrlje i mane. – 1 Pet. 1:18,19.

Vidimo, kaže jedan, kako je bilo potrebno da Krist postane tijelo i kako je bilo potrebno da svoje tijelo za život svijeta odlaskom u smrt, ali kako ćemo jesti njegovo tijelo? pitanje je. Ah, odgovaramo, stvar je, kako je rečeno u tom figurativnom obliku, prekrasno jednostavna i smisljena kada je razumijemo. Jedenje Gospodinova tijela mora biti individualna stvar svih onih koji bi imali koristi od njegove žrtve. Jedenje predstavlja prisvajanje vjerom. Dakle, kada netko dođe do razumijevanja činjenice otkupljenja i vjeruje u nju i odlazi Bogu u molitvi i vjerom prihvaća oproštenje svojih grijeha i pomirenje s Bogom, on time jede tijelo Sina Čovječjega. ; on sudjeluje u onim blagodatima ili prednostima koje je osiguralo tijelo ili žrtva našeg Gospodina.

OPRAVDANI NAŠIM „JEDENJEM“

Rezultat takvog blagovanja vjerom označava prisvajanje svih blagoslova i privilegija koje je naš Gospodin posjedovao kao savršen čovjek; to podrazumijeva naše opravdanje na ljudskom nivou postojanja, naš odnos prema Bogu kao onih čiji su grijesi milostivo prevideni ili pokriveni i koji imaju radost i mir i zajedništvo s Bogom kroz vjeru u dragocjenu krv. Moramo nastaviti jesti kako bismo postajali sve jači i jači – kako bismo mogli sve više i više prisvajati divne blagoslove i prednosti, odnose i božanske naklonosti koje su pripadale našem Gospodinu, ali koje je on predao za nas i za sve pripadnike Adamove rase. Osim toga, oni koji su ispravno pod utjecajem jedenja – oni koji su privučeni bliže Gospodinu i dovedeni do potpunog posvećenja svega sebe njemu – oni primaju poseban poziv tijekom ovog Evanđeoskog doba da piju njegovu krv. Krv je život u biblijskom jeziku, i stoga obično Židovi nisu smjeli piti krv; da to učine učinilo bi ih krivima ili odgovornima za smrt osobe ili stvorenja. Tako su Židovi rekli za našeg Gospodina: „Njegova krv na nas” – mi preuzimamo odgovornost za njegovu smrt.

I tako također apostol objašnjava da oni koji simbolično blaguju Kristovu krv u pričesnoj čaši simbolički se predstavljaju kao krivci za Kristovu krv, krivi za Kristovu smrt – osim ako je ne blaguju s odgovarajućim, namjeranim značenjem. Koje je to namjeravano značenje? Odgovaramo da je naš Gospodin to iznio na Posljednjoj večeri, govoreći svojim učenicima: „Ovo je čaša Novoga saveza u mojoj krvi – pijte iz nje svi.” Ova čaša ploda vinove loze predstavlja moju krv, moju smrt; njime će Novi savez na kraju biti zapečaćen, i pozivam vas koji vjerujete u mene da sudjelujete u ovome sa mnom, da sudjelujete u ovome ne kao oni koji su uzrokovali moju smrt, već kao oni koji su se dobrovoljno odrekli vlastitih života i pridružili se meni u ovoj smrti, u ovom samo žrtvovanju. Dok sudjelujete u ovoj čaši sa mnom, to znači da polazete svoje živote kao što sam ja položio svoj i da postajete sudionici sa mnom u ovoj čaši koja govori, što znači velika žrtva, veliki život koji je dan kroz koji će Novi savez biti uspostavljen, pod kojim će sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene.

Dakle, pod vodstvom Duha Svetoga kroz riječi apostola možemo vidjeti dubinu značenja u riječima našega Gospodina koju ljudi kojima se on obraćao nisu razumjeli. Doista, vjerujemo da dok je naš Gospodin uputio ove riječi Židovima, on ih je posebno namijenio nama kojima su saopćene i od kojih smo ih potpunije razumjeli. Radujemo se, dakle, opravdanju koje imamo kroz blagovanje njegova tijela – kroz opravdanje žrtvom njegove ljudske prirode – našem prisvajanju našeg udjela u ljudskom opravdanju. I također se

radujemo što će naposljetku cijeli svijet imati privilegiju jesti to meso – prihvatiti Božju milost u poništenju njihovih ljudskih grijeha i slabosti, i shvatiti da će im svi ti blagoslovi vremena obnove, blagoslovi Milenija, doći jer je Krist umro za njihove grijeha, jer im je dao svoje tijelo da jedu. Cijeli svijet treba jesti od toga Kruha, i, kako apostol nagovještava, Crkva sada ima privilegiju biti dio s Gospodinom u Hljebu koji se lomi, kao i sudionicima u čaši sramote i samo žrtvovanja koje je Otac izlio za njega i za koje nam dopušta da s njim dijelimo – jer ako s njime trpimo, s njim ćemo i kraljevati, s njime ćemo i umrijeti, s njim ćemo i živjeti, ako iz njegove čaše pijemo također ćemo s vremenom sudjelovati u njegovim radostima u Kraljevstvu. – 2. Tim. 2:12.

KOME OTAC DA, DOĆI ĆE

Mnoštvo koje je večer prije jelo od kruha, i koje je sada primilo objašnjenje o višoj hrani potrebnoj za vječni život, nije povjerovalo, iako su prepoznali Isusa kao doista vrlo divnu osobu, i vjerojatno, poput drugog mnoštva, bili spremni izjaviti: „Nikada čovjek nije govorio kao ovaj čovjek.” (Ivan 7:46.) Je li naš Gospodin bio zbunjen i razočaran jer ga ove tisuće Izraela, nasljednici obećanja, nisu primili, nisu obratili pažnju na njegovu poruku? Ne, uistinu! Ni mi, njegovi sljedbenici, ne bismo trebali smatrati čudnim da u ovo vrijeme žetve božanska poruka bude neshvatljiva velikoj većini kućanstva vjere našeg vremena. Ne čitamo ništa o našem Gospodinu da je bio uzbuđen do bijesa i obraćao se ljudima i učio ih da će pasti u vječno mučenje ako ga ne prime. Ne čitamo ništa o tome da su apostoli izašli među njih i pozvali ih na klupu za ožalošćene. Upravo suprotno od svega ovoga. Isus je očito očekivao da će malo tko vjerovati; čak se okrenuo svojim učenicima i rekao: „Hoćete li i vi otići?” Ali oni odgovoriše: Ne; kod koga da idemo? od tebe imamo poruku vječnog života koja ne dolazi niotkuda drugdje. Učitelju, mi ćemo stati uz tebe; nismo mogli drugačije, svaki naš interes vezan je za ovu veličanstvenu poruku koju smo čuli s tvojih usana. Spremni smo s tobom umrijeti, iz tvoje čaše piti.

Umjesto da pokaže bilo kakvu uznemirenost, naš je Gospodin rekao mnoštvu, Ovo je ono što sam vam prije rekao; vidjeli ste me, niste vjerovali. Zašto? Jer niste od stada ovaca koje mi je Otac dao da vodim u sadašnje vrijeme. Imam i drugih ovaca koje nisu iz ovoga stada; s vremenom ću im se posvetiti. Ali sada, „Sve što mi je Otac dao doći će k meni; i onoga koji dođe k meni neću izbaciti” – odbaciti. Što je ovo ako nisu izbori, selekcija? Koliko je to u skladu s onim što je naš Gospodin izrekao u svojoj molitvi u noći prije svog raspeća: „Ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao... da svi budu jedno; kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi, da i oni budu jedno u nama, da svijet [potom, kasnije] vjeruje da si me ti

poslao!” (Ivan 17:9,21.) Budući da naš Gospodin nije očekivao da će svi doći k njemu i prihvatiti njegovu milostivu ponudu i Božju milostivu pripremu u njemu i stoga da bude opravdan jedući njegovo meso, tako da nije mogao očekivati niti da će mnogi ići dalje i izvršiti posvećenje da hodaju njegovim stopama uskim putem i tako budu dionici njegove čaše i budući sunasljednici s njim. O, ne! ovi svi, od prvog do zadnjeg, samo su malo stado, ali vrlo blagoslovljeno malo stado kojemu će, kako je Učitelj rekao, Otac dati Kraljevstvo. (Luka 12:32) A kada se oni promijene i budu slični svome Gospodaru i kada prime moć Kraljevstva, slavu i vlast – tada će kroz to Kraljevstvo doći svrgavanje kneza tame, kneza ovoga svijeta; svrgavanje grijeha i djelo blagoslivljanja, prosvjetljenja i uzdizanja svega jadnog svijeta čovječanstva koji sada nije pozvan i privučen od strane Oca!

Obratite pažnju na riječi našeg Gospodina u vezi s tim: „Nitko ne može doći k meni ako ga ne privuče Otac koji me posla.” (Ivan 6:44.) Postoji jedna isključivost u vezi s ovim: još nije došlo vrijeme, spomenuto u Otkrivenju, kada će voda života slobodno teći i može doći tko god hoće. (Otkrivenje 22:17.) To veličanstveno vrijeme pripada Tisućgodišnjem Kraljevstvu, a ne sadašnjem vremenu, koje je posvećeno izboru ili odabiru klase Nevjeste sunasljednika koje Otac sada privlači, poziva, pečati. Upamtite karakterističnu razliku između ovog privlačenja sadašnjeg vremena od strane Oca i onog kasnijeg privlačenja Milenijskog doba, koje neće biti od strane Oca nego od strane Sina, i koje neće biti isključivo, već uključivo, uključujući cijelo čovječanstvo. Poslušajte riječi našeg Učitelja u tom smislu, da „ja, kad budem uzdignut, sve ću ljude privući k sebi.” (Ivan 12:32.) Svi ljudi još nisu privučeni Gospodinu. Zašto? Jer podizanje još nije dovršeno. Glava je uzdignuta ne samo na Kalvariji, nego je kasnije visoko uzdignuta kao nagrada, a članovi njegova Tijela, članovi klase Nevjeste koji slijede njegove stope, moraju završiti svoj put i također biti visoko uzdignuti kao njegovi sunasljednici prije nego što se završi proces podizanja.

S tom veličanstvenom „promjenom” Prvog uskrsnuća uvest će se Tisućljetno Kraljevstvo i tijekom te divne vladavine pravednosti, tog sjaja sunca svjetla i istine za blagoslov svijeta, cijelo će čovječanstvo biti

odvučeno od grijeha i sebičnosti, daleko od bolesti, boli i tuge, daleko od svega što je zlo, prema Gospodinu, kako bi doista mogli sudjelovati u njegovom tijelu i imati vječni život sa svim blagoslovima obnove koje je Bog osigurao preko velikog Otkupitelja. Mi nismo u ovom učenju univerzalizma, jer mnogi od onih koji su sada pozvani i privučeni da budu iz klase Nevjeste mogu se, a mnogi i čine, oduprijeti privlačenju, ili, kako Apostol kaže, „uzalud primaju milost Božju.” Dakle, bit će moguće oduprijeti se privlačenju Milenijskog doba, kao što je istaknuto u Svetom pismu u raznim izjavama, od kojih bi ovo moglo biti dovoljno, „Dogodit će se da duša koja ne bude slušala [poslušala] tog Proroka, bit će uništena među ljudima” – u Drugoj smrti, bez nade u bilo kakav oporavak. Obratite pažnju ponovno na Gospodinovo obećanje ovim Izabranima koje Otac sada privlači i koji sada dolaze i hrane se tijelom našega Gospodina i koji piju njegovu čašu, njegovu krv i sudjeluju s njim u njegovoj žrtvi. Njihova je nada izražena ovim riječima: „Ja ću ga uskrisiti u posljednji dan.” Posljednji dan, veliki sedmi dan, Milenijski dan. O da! Sjećamo se da je zapisano glede Crkve, klase Nevjeste, „Bog će joj pomoći rano ujutro” (Psalam 46:5.) – jutro tog Milenijskog dana. Šest dana, epoha od po tisuću godina, od Adama je prošlo, sedmi već sviće i blizu je vrijeme kada će Nevjesta, sva slavna, biti prikazana velikom Kralju, Ocu, od strane velikog Kralja, njegovog Sina, našeg Gospodina – „radosno i veseljem bit će dovedena: ući će u kraljevu palaču.” – Psa. 45:15.

„JA NIKAKO NEĆU ISTERATI”

Kako nam je drago što je naš dragi Učitelj dodao ove riječi. Bez njih bismo mogli posumnjati u djelotvornost poziva i privlačenja koje primamo; i neki bi mogli reći, Da, doista sam bio privučen, ali očito me Gospodin Isus nije smatrao dostojnim mjesta među svojim sljedbenicima. On nas ovdje uvjerava da će nam Očevo privlačenje koje nas dovodi k njemu sa željom da budemo njegovi učenici osigurati njegovu pomoć, njegovu potporu, njegovu pomoć, njegovo prihvaćanje. Tako možemo znati da ako iznevjerimo Božju milost koja nam je sada pružena u uzvišenom pozivu, to će biti naša vlastita krivnja, jer nismo poslušali glas pastira i nismo hodili njegovim stopama.

„KAMENI SVJEDOK”

U mračnoj, turobnoj zemlji,
U pustinji usamljenoj,
U pustinji pijeska
Stoji Svjedok kamena.
Tako drevan, tako golem,
Tako veličanstven njegov plan,
Govori iz prošlosti
O snazi koja nije ljudska.

Tako savršena cjelina,
Tako istinit dizajn,
Govori duši
o božanskom Graditelju.
Gle kako se uzdiže
samo u svojoj veličini!
„Božji putevi nisu naši,”
kaže Svjedok iz Kamena.

Strašno je otići
Kad svijet spava,
I stajati pod sjajem
Zvezdane dubine,
I gledati u tu kulu
Sa svojom tajnom nepoznatom, –
Jer velika je moć
Svjedoka Kamena!

Rugali su se Istini
Koja je napisana tintom,
Smatrali su je neotesanom
Za mozak koji može misliti;
Ali oni će se probuditi
Kad vide da je definirano
u brojkama koje
privlače um!

Knjiga duše,
Knjiga srca –
Nema ništa na tom svitku
Ni za pronicljive ni za pametne!
I tako mora postojati
svjedok za takvo što,
stvar koju mogu vidjeti
i stvar koju mogu dotaknuti.

'Ovo je knjiga za mudre,
za krotke i pravedne;
'Ovo je karta za oči
dugo zaslijepljene prašinom.
'Ovo je dokaz za mudraca
Čiji je bog poznat –
Postoji istina za vijek
U Svjedoku kamena.

– Grace P. Bronaugh.

„BIO SAM SLIJEP, SAD VIDIM”

–IVAN 9:1-41 – 15 OŽUJKA –

Ključni tekst: „Ja sam Svjetlost svijeta.” – redak 5

NAŠ Gospodin bio je u Jeruzalemu prigodom Blagdane sjenica, u jesen treće godine svoje službe – samo šest mjeseci prije svog raspeća. Nema sumnje da je tada, kao i danas, bilo mnogo slijepih ljudi koji su sjedili pokraj puta tražeći milostinju, posebno u to doba godine, kada su se gomile okupljale radi bogoslužja i bile prikladne za osjećaj dobronamjernosti. Naš Gospodin nije izliječio sve ove slijepce; zabilježeno je samo šest slučajeva. Njegovo poslanje nije bilo iscjeljivanje bolesnih, već propovijedanje Evanđelja, pri čemu se moć iscjeljivanja koristila samo da bi se ukazalo na poruku Evanđelja, kao u primjeru danom u ovoj lekciji.

Dok su naš Gospodin i apostoli prolazili pored jednog od tih slijepaca, primijetili su da je slijep od rođenja. Vjerojatno je njegovo traženje milostinje dovelo do rasprave o vrlo važnom pitanju koje su postavili apostoli – „Gospodine, što je sagriješio, ovaj čovjek ili njegovi roditelji, da se rodio slijep?” Može biti da su apostoli bili manje jasni u svojoj logici nego inače, inače bi mogli znati da čovjek nije mogao sagriješiti prije rođenja; ali jedva da je moguće da su neke od poganskih

ideja koje se tiču preseljenja duša privukle njihovu pozornost. Sotona je zaveo mnoge pogane na pretpostavku da su prije živjeli u nekom drugom obliku ili stanju i da su rođeni na svijetu samo imali život obnovljen u promijenjenim uvjetima, bilo boljim ili lošijim nego prije. Ovo stajalište zastupaju milijuni budista, a također i Mormoni. Sveto pismo, međutim, vrlo je eksplicitno suprotno, učeći da je Adam bio izravna Božja kreacija i da je cijela ljudska obitelj proizašla izravno od njega prirodnim procesima rođenja.

Odgovor našeg Gospodina da ni ovaj čovjek ni njegovi roditelji nisu sagriješili ne treba shvatiti kao da znači da su on i njegovi roditelji bili bez mane, bez udjela u osudi koja je došla na oca Adama i koja je, preko njega na opći način, došla cijelom njegovom potomstvu. O tome Apostol kaže: „Neposlušnošću jednoga čovjeka grijeh je ušao u svijet i smrt kao posljedica grijeha, i tako je smrt prešla na sve ljude.” (Rim 5:12.) Ovaj slijepac i njegovi roditelji kao pripadnici Adamove rase bili su pod smrtnom kaznom, kao i mi i drugi. Naš je Gospodin očito mislio i bio je shvaćen tako da znači da ovaj čovjek nije bio rođen

slijep zbog zbog nekog posebnog grijeha njegovih roditelja. Slično je jednom drugom prilikom rekao, govoreći o onima na koje je pala Siloamska kula, „Mislite da su ovi bili grešnici iznad drugih ljudi? Kažem vam, ne; nego ako se ne pokajete, svi ćete isto tako propasti” – nećete svi propasti na isti način, ali svi će umrijeti. (Luka 13:4.) Smrtna kazna je nad svima, i svatko od nas se može nadati da će izbjeći samo ako stupi u odnos s Životvorcem.

NEDAĆE NISU DOKAZ BOŽJEG NEGODOVANJA

Stoga je glavna poanta ove lekcije da nesreće nisu nužno znakovi božanskog neodobravanja. U slučaju ovog čovjeka nije bilo tako; nije bilo tako u slučaju Joba niti u slučaju pokopanih ispod siloamske kule. Unatoč tome, naš je Gospodin implicirao da je kod Židova posebna bolest često značila udarce ili kaznu za osobni grijeh. Tako u slučaju nepokretnog čovjeka na bazenu Betesda; u prethodnoj lekciji upamtili smo riječi našeg Gospodina izliječenome: „Idi svojim putem, ne griješi više da te ne snađe nešto gore.” Bez sumnje je istina da su mnoge bolesti koje pogađaju čovječanstvo rezultat neispravnog života s njihove strane ili sa strane njihovih predaka. Škrofula je takva bolest, često se prenosi kroz nekoliko generacija; giht je druga. Doista, mogli bismo spomenuti biljege. Ispravno je, dakle, kada se nađemo u bolesti, da pažljivo ispitamo u kojoj smo mjeri sami bili odgovorni kroz nemaran život, bilo da jedemo ili pijemo previše, ili korištenjem hrane koja nije primjerena našem stanju. Ako nađemo uzrok takve bolesti u takvom smjeru, dobro je da se pokajemo zbog toga i poduzmemo one korake u suprotnom smjeru koji su nam mogući, dok uz molitvu odlučujemo da ćemo uz Gospodnju pomoć biti dosljedniji u budućnosti; da naše jelo i piće i što god činimo može biti na njegovu slavu i za najbolje moguće očuvanje i korisnost smrtnog tijela koje smo posvetili njegovoj službi.

Ali ako istraživanjem ne možemo pronaći da su naše iskustvo i bolest bili rezultat samozadovoljavanja niti rezultat nasljedne bolesti izvan naše kontrole, bilo bi dobro da pažljivo ispitamo i zabilježimo jesu li naša iskustva rezultirala ili ne iz naše djelatnosti u službi Gospodinu. Ako je tako, trebali bismo se hvaliti njima; trebali bismo se radovati što nam je omogućeno da dio života i zdravlja položimo u službu onoga koji je toliko učinio za nas. Unatoč tome, kao mudri upravitelji trebali bismo nastojati uočiti možemo li ili ne postići jednako dobre rezultate ili bolje drugačijim putem, onim koji bi mogao biti manje iscrpljujući, manje oslabljujući. Čak ni tada, međutim, misao pred našim umovima ne bi trebala biti samozaštita, jer onaj tko voli svoj život u nedoličnoj mjeri, izgubit će ga. Naša bi misao trebala biti naša odgovornost kao upravitelja,

kako bismo u svojim tijelima mogli postići ono što bi bilo najugodnije i najprihvatljivije u njegovim očima. Ako se čini da nijedan od ovih prijedloga ne odgovara našem slučaju, još uvijek imamo dva druga za ispitati:

(1) Može li naša bolest biti kazna za postupak koji nije po volji Gospodinu? Možda je to u prirodi udarca? Ako u našim umovima možemo pronaći grijeh na vratima našeg srca – pogrešan životni put, bilo bi sigurno prihvatiti to iskustvo kao kaznu i nastojati izvući korist iz njega. Ali inače, (2) ne nalazeći da niti jedna od ovih stvari odgovara ovom slučaju, trebali bismo uzeti u obzir da je naša nevolja, kao u slučaju koji je pred nama u ovoj lekciji, jednostavno za našu dobrobit, da nam pomogne u primjeni neke vrijedne duhovne lekcije, ili, kako je naš Gospodin to izrazio, da se Božja djela mogu očitovati. Trebalo bi nam biti zadovoljstvo slaviti Boga u našim tijelima i u našim duhovima [umovima] koji su njegovi, bilo tako što sami primamo dobre pouke ili upućujući dobre pouke drugima. Kao što ćemo vidjeti, ovo je bilo iskustvo slijepog čovjeka; njegov je slučaj bio onaj koji je djelovao kao blagoslov za njega samog i kao očitovanje Gospodina Isusa i njegove moći i kao kušnja za farizeje i druge iz njegova vremena i kao vrijedna uputa mnogima od Gospodinova naroda od tog dana do sadašnjost.

„DJELA BOŽJA”

Naglašavamo činjenicu da Božja djela nisu bila samo iscjeljenje jednog od tisuća bolesnih i slijepih, već očitovanje Isusa kao Svjetla svijeta te utjecaj i ispitivanje koje bi to značilo za židovski narod – skupljajući od njih malu šačicu pravih Izraelaca za članstvo u klasi Nevjeste i odbacivanje velike mase te nacije kao nepodobne za udio u nebeskom Kraljevstvu. Ovo djelo je naš Gospodin nastavio činiti u iscjeljenju ovog slijepca, govoreći: „Činim djela onoga koji me posla dok je dan. Dolazi noć kada nitko ne može raditi.” Dan prilike našeg Gospodina brzo se bližio kraju. Ovo čudo i druga, posebno buđenje Lazara, doveli su ga tako istaknuto pred oči ljudi da je među njima došlo do podjele u vezi s tim stvarima, neki prihvaćajući, neki odbacujući, a ta se podjela nužno mora nastaviti u cijelom narodu. Bio je to test i mora kulminirati u noćnom vremenu u kojem će Svjetlo svijeta, Isus, na neko vrijeme biti potpuno ugašeno – pred Izraelcima, pred Pilatom, na Kalvariji. Slično sa svakim od Gospodinovih sljedbenika, mogli bismo reći da postoji dan prilike kada njegovo vrijeme, talent i revnost mogu uroditi plodom na Gospodinovu hvalu, i da prilike koje su tada pružene treba iskoristiti u potpunosti, jer svaki će doći u noćno vrijeme kada će prilike nestati od njega dok on prelazi u smrt.

U skladu s ovim je proročanska izjava: „Čini svojom snagom što tvoja ruka može učiniti; jer nema

rada ni plana ni znanja ni mudrosti u grobu [šeolu] kamo ideš.” (Prop 9:10.) Postoji još jedna primjena koju ne bismo trebali zaboraviti, naime, da je Crkva kao cjelina imala različita iskustva. Počevši od Pedesetnice ranog Crkvi došlo je do priličnog rasvjetljenja; ali nije bilo jutro, već večer. Sjaj svjetlosti koji je bio na njima bio je od zalazećeg sunca; postupno je došla tama i kroz dugu epohu ovog Evandeoskog doba prevladavala je gruba tama i u njoj su Gospodinovi ljudi mogli vidjeti samo mali dio staze u isto vrijeme; kao što je pisano: „Riječ je tvoja svjetiljka nogama mojim i svjetiljka stopama mojim.” Ta epoha općenito je nazvana „mračnim vijekom,” a sada se približavamo svitanju jutra i put ispred nas sve više i više svijetli.

Svjetlo koje sada svijetli više nalikuju onome koje je obasjalo ranu Crkvu, i u oba slučaja to je svjetlo paruzije, svjetlo prisutnosti Sina Čovječjega. Ali čak i u ovo jutro svitanja trebamo očekivati još jedno vrijeme duboke tame: noć će se u određenom smislu umiješati, naoblačenje neba, velika jutarnja oluja, kao što je Gospodin navijestio preko Proroka, „dolazi jutro, dolazi i noć.” (Iza. 21:12.) Jutro je ovdje, ali prije nego što bude uvedeno u punom sjaju tisućljetne svjetlosti, izbit će velika oluja vremena nevolje – „vrijeme nevolje kakvog nije bilo otkako postoji narod.” (Dan 12:1.) Stoga možemo reći sami sebi, pojedinačno i kao Tijelo Kristovo, mi „moramo činiti djela onoga koji nas je poslao” – koji nas je zadužio dok je dan, dok je svjetlost sunca nad nama, jer dolazi noć nevolje kada nitko ne može raditi, kada će naše mogućnosti za služenje cilju i braći i za javno širenje Istine biti nasilno zatvorene od strane moćnika.

SVJETLO SVIJETA

Naš Gospodin je dodao: „Sve dok sam u svijetu, svjetlo sam svijeta.” Svjetlost je sjala među njima da prekori zlo i potakne dobro još šest mjeseci, sve do vremena raspeća našeg Gospodina, ali je iza sebe ostavio neke koji su bili prijemljivi za utjecaj svjetla, njegovog Duha, i koji su bili obasjani Pentekostnim blagoslovom. Za njih je rekao: „Vi ste svjetlo svijeta.” „Tako neka vaše svjetlo svijetli pred ljudima da oni, gledajući vaša dobra djela, slave vašeg Oca koji je na nebesima.” Stoga, kao što apostol kaže: „Kakav je on bio, takvi smo i mi na ovom svijetu” – svjetla koja svijetle u tami, ne cijenjena, ne shvaćena, ne razumiju nas, odbijeni, odbojni velikoj masi, čak i od onih koji su tvrdili da su narod Božji, ali čija srca nisu bila u takvom suglasju sa svjetlom da bi im dopustilo da prime prosvjetljenje Duha Svetoga. Treba primijetiti da postoji velika razlika između toga da imamo Svetoga Duha i da smo obasjani njime kako bismo omogućili da naša svjetlost svijetli, i s druge strane, između onih na koje takvo osvjetljenje svijetli. Naš

Gospodin dopustio je da njegovo svjetlo obasja mnoge, pa tako i mi imamo priliku dopustiti da naše svjetlo obasja mnoge. Ali nitko nema svjetlost u sebi osim ako nije začet od Duha Svetoga. – Heb. 10:32.

POMAZATI OČI SLIJEPIMA

Ova mala rasprava je vjerojatno bila unutar sluha slijepca i namijenjena ne samo njemu, nego i učenicima i svima koji su od tada povjerovali u Gospodina preko njihovih riječi. Nakon toga je naš Gospodin pljunuo na zemlju i napravio pomast od prašine i pljuvačke, kojom je namazao oči slijepca. Sve to podrazumijeva određenu pomoć od slijepog čovjeka. Njegov pristanak također se podrazumijeva u njegovom odlasku na naredbu našeg Gospodina da se opere u vodama Siloamskog jezera. Nakon vjere najprije su uslijedila djela i to je potvrdilo stupanj savršenstva. Da nije vjerovao ne bi se podvrgao pomazanju, niti bi napustio svoje mjesto prosjaka da se ode oprati. Pomast koju je naš Gospodin napravio i upotrijebio, možemo sa sigurnošću reći, nije imala nikakvu osobitu vrlinu u sebi, niti su vode imale ikakvu vrlinu u njima, a ta je činjenica prepoznata u cijeloj pripovijesti; bila je samo pomoć vjeri slijepoga, ali u njegovom umu nije proizvela izlječenje; prepoznao je da je to čudo, kao i farizeji. Velika težina ovog čuda leži u činjenici da je ovaj čovjek rođen slijep, a kako je kasnije rekao nitko do tada nije čuo za otvaranje očiju slijepog od rođenja. Doista, današnji okulisti nam to govore, uza sav napredak znanosti, budući da na ovoj liniji oni koji su rođeni slijepi nemaju nade u olakšanje, osim u jednoj bolesti, katarakti. I u ovom slučaju lijek je samo djelomičan, kroz kiruršku operaciju; uklanjanje leće, umjesto koje se stavlja umjetna.

O čudu su očito pričali svi u blizini čovjekove kuće; susjedi i prijatelji su mu čestitali, ali neki nisu mogli vjerovati da se radi o istoj osobi, nisu mogli vjerovati da bi slijep od rođenja ikada mogao progledati. Postala je prava reklama za Isusa, jer je čovjeku na pitanje kako to da je mogao vidjeti rečeno da je osoba po imenu Isus izvršila čudo. Farizeji, već zavidni i tražeći priliku da ubiju našeg Gospodina, su, kako nam je rečeno, formulirali rezoluciju da ako bilo tko ispovijeda Isusa kao Mesiju, treba biti isključen iz sinagoge i njezinih prednosti kao nedostojan časti, slobode i povlastica koje pripadaju pravom Židovu. Kako se stvar ne bi proširila i, ako je moguće, stjerala u ćošak, napravili su istragu. Otišavši ocu i majci tog čovjeka, roditelji su jednostavno rekli istinu i izbjegavali bilo što dalje, rekavši da znaju da je njihov sin i da je rođen slijep i da je sada progledao; ali kako nisu mogli reći, jer nisu vidjeli; bio je punoljetan i sposoban govoriti za sebe. Nekad slijepog čovjeka ponovno su ispitivali: Kako? Kada? Gdje? kao da su ga

htjeli uhvatiti u neistini. Poštenog vlastitog srca, uočio je da su se ti takozvani sveti ljudi toliko protivili Isusu da su na sve načine pokušavali opovrgnuti ili omalovažiti čudo.

Okrenuvši se prema izliječenom čovjeku, farizeji su mu rekli: Hvala Bogu za tvoj vid, iako je došao lošim putem, jer znamo da je ovaj čovjek Isus koji te izliječio grešnik, licemjer, falsifikator u tvrdnji da je Mesija; on je loš čovjek. To je bilo više nego što je nekoć slijepac mogao ili trebao podnijeti; ne smije čuti kako se karakter njegovog najboljeg prijatelja osuđuje, a da ne progovori ni riječ u njegovu obranu; stoga je rekao, Ovo je vrlo izvanredan slučaj da se izvede čudo za kakvo se nikada prije nije čulo, i da čovjek koji izvede čudo treba biti grešnik s kojim Bog ne bi imao posla; ovo je doista izvanredno. Među nama Židovima je bilo učenje da Bog ne bi čuo ni molitvu grešnika; kako je onda ovaj čovjek, grešnik, mogao učiniti tako zadivljujuće čudo? Zatim su ga ponovno počeli ispitivati o tome kako, kada i gdje. Ali uvidjevši nepoštenost njihova srca reče im: Zašto pitate opet? Sjećate se što sam vam rekao; želite li postati njegovi učenici što želite da vam dodatno objasnim ili koji je vaš motiv? Opazivši da su njihovi licemjerni planovi otkriveni, pogrdili su čovjeka govoreći: Ne, mi nismo Isusovi učenici; ti si jedan od njegovih, mi smo Mojsijevi učenici. Znamo da je Bog postavio Mojsija i po njegovu Zakonu stojimo; što se tiče ovog čovjeka, tko zna nešto o njemu? Za njega se kaže da dolazi iz Nazareta, ali nije divnog podrijetla i nije Mesija kakvog smo očekivali, sa moći i velikom slavom i sposobnošću da izbavi našu naciju iz ruku Rimljana. Slijedite ga, nećemo imati ništa s vama ili njim; nemojte više dolaziti u našu sinagogu. Smatrajte se otpadnikom od religioznih ljudi vlastite nacije.

Isus je čuo da su ga izbacili, nađe ga i reče mu: Vjeruješ li u Sina Božjega? Kao odgovor na čovjekovu želju da sazna više, naš Gospodin mu se objavio kao Mesija. Zatim se poklonio Isusu. Obratite pažnju na Gospodinovu brigu o ovom čovjeku i njegovim interesima. Nije ga poštudio izbacivanja iz sinagoge, već je isto pretvorio u poseban blagoslov pouke od velike koristi čovjeku u svakom pogledu.

U raznim značajkama ovog incidenta danas nalazimo pouku na višim linijama. Neki od nas rođeni su slijepi – slijepi za Gospodina i njegov pravi karakter, slijepi za istinu božanske Riječi. Sljepoća koja nas je zadesila nije bila ni naša krivnja ni greška naših roditelja. I oni kao i mi bili su iskrena srca prema Gospodinu. Naša sljepoća, dakle, nije bila kazna za grijeh. Tama, sljepoća, koja je tako dugo nadvladala kršćanski svijet, uhvatila je i nas kao i druge, ali Gospodin nam se smilovao i prošao putem pored nas te nam načinio pomast i mast za oči. Uzeo je glinu ljudskog djelovanja i pomiješao je sa svojom Riječju, plodom svojih usana, i tom kombinacijom dao nam je

pomazanje očiju našeg razuma i naredio nam da se operemo u vodama Siloama, njegove Riječi istine i milosti. Pratili smo njegov recept i sada vidimo. Pred nama se otvara novi svijet, „Prekrasne stvari u Bibliji vidimo!” Pisari i farizeji naših dana čude se, kritiziraju i pokušavaju objasniti blagoslov koji nam je došao, i naravno naći će mane svakom kanalu koji je Gospodin upotrijebio u vezi s našim blagoslovom, jer njihova srca nisu u ispravnom stavu da cijene svjetlo Božje naklonosti.

Na nama je sada da zauzmemo stav sličan onom koji je zauzeo ovaj slijepac, da priznamo istinu, priznamo svjetlo, priznamo čudo koje je Gospodin učinio očima našeg razuma i da mu damo svoja srca. I također je na nama da otkrijemo da će to protiv nas izazvati gnjev, žalost, zlobu pismoznaca i farizeja našeg vremena. Na nama je da otkrijemo da će to navesti ljude da nas odvoje od svog društva, da nas izbace iz svojih sinagoga. Preko proroka Gospodin je ovo navijestio, govoreći: „Vaša braća koja su vas mrzila, koja su vas izbacila, rekoše: Neka je slavljeno Gospodin [mi činimo ovo izbacivanje za dobrobit Gospodinove stvari da bismo ga mogli proslaviti]. Ali pojaviti će se na vašu radost, a oni će se posramiti.” (Iza. 66:5.) Koliko je Gospodinovih ljudi otkrilo da glavni dio njihovog blagoslova dolazi nakon što su priznali Istinu, zauzeli se za nju i izdržali neko progonstvo zbog nje! Tada ih Gospodin pronalazi, zna gdje su i sve o njima cijelo vrijeme, ali onda im se posebno otkriva da ga mogu upoznati, da imaju zajedništvo s njim, da mogu primiti od njega blagoslov, kao u slučaju ovog slijepca.

„JESMO LI I MI SLIJEPI?”

Posljednja dva retka naše lekcije skreću našu pozornost na teološki ponos farizeja. I, nažalost, u ovom također, moramo priznati da oni prikladno predstavljaju neke od svojih nasljednika u Duhovnom Izraelu koji su duhovno ponosni. Naš Gospodin je objavio da će njegov dolazak na svijet biti osuda ili kušnja za taj poredak stvari, da će neki od slijepih progledati, a neki od onih koji su vidjeli da će postati slijepi. Drugim riječima, istina bi se pokazala kušnjom za mnoge, neki bi izašli iz sljepila i tame i neznanja i praznovjerja kako bi cijeno najviše Božje blagoslove, a drugi, koji su ranije imali veću mjeru naklonosti, pali bi u slijepo stanje. Oni koji su primili Gospodina primili su prosvjetljenje na Pedeseticu, a Apostol napominje da su ostali bili slijepi i da će ostati slijepi do kraja ovog Evandeoskog doba.

Čuvši njegovu primjedbu o tome da slijepci vide i oni koji vide postaju slijepi, farizeji rekoše Gospodinu: Na koji nas popis stavljáš? ne među slijepcima, nadamo se? Isus je odgovorio da bi za njih bilo bolje da su bili slijepi, da je njihov način postupanja bio potaknut potpunim neznanjem, ali slučaj je bio drugačiji. Imali

su značajno prosvjetljenje i stoga odgovarajuću odgovornost, ali zbog svog ponosa i samodovoljnosti u uzimanju onoga što su vidjeli kao cjelovitu istinu i odbacivanju stvarne poruke Gospodnje, otvrdnuli su protiv svjetla, protiv istine, i njihov grijeh se vezivao za njih, okovao ih tako da nisu mogli i htjeli i nisu primili svjetlo za koje je tada bilo vrijeme.

Nema li dosta ljudi u ovoj situaciji danas, istaknutih kršćanskih ljudi koji se hvale svojim prosvjetljenjem, a ipak se boje svjetla Božje Riječi i boje se, srame se priznati ili vlastito neznanje o njoj ili svjetlosti koja

sada obasjava na njih od strane Gospodinove prisutnosti i kroz kanale koje on koristi za raspršivanje svjetla u ovom sadašnjem vremenu? Brzo priznajmo da nemamo ništa svoje, ni svjetlosti ni mudrosti, i primimo iz Gospodinovih ruku pravu mudrost, pravo prosvjetljenje koje dolazi odozgo. Kad bi svi mogli brzo doći u ovu poziciju, istina bi se proširila. Veliko protivljenje dolazi od onih koji tvrde da znaju, ali zapravo ne znaju; čija hvalisavost i ponos ne samo da ih sprječavaju da uđu u svjetlo, već ih također vode da sprječavaju druge da ga cijene.

